

El Bon Pastor

Revista per a preveres

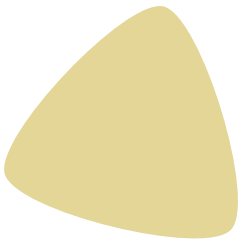

Núm. **65**
Maig de 2015
Any VI

Equip promotor: Agustí Borrell, Norbert Miracle,
Xavier Morlans, Joan Planellas, Armand Puig.

Correcció lingüística: Joaquim Claver.

Disseny original: Albert Fortuny.

Dipòsit Legal T- 1085 - 2014
revistaelbonpastor@gmail.com
www.elbonpastor.cat

Si voleu col·laborar econòmicament en el sosteniment i difusió de
la revista podeu fer els vostres donatius a
La Caixa **2100-0272-33-0101212882**.

Moltes gràcies

Pòrtic	4
ARMAND PUIG I TÀRRECH	
Un sol cor i una sola ànima	7
Una societat més fraterna ANTONI PUJALS	
Presentes com el llevat	9
<i>Tenia gana i em donàreu de menjar</i> JOAN FONT GUMFAUS	
Anunciar la Paraula	11
Els codis domèstics a la Carta als Efezis (5,21-6,9) ENRIC TUBERT PAGÈS	
Deixebles de l'Evangelí	13
Sant Tomàs d'Aquino en la nostra perspectiva VICENÇ RIBAS CANALS	
Al servei de l'altar	15
Crònica del IV Congrés Litúrgic de Montserrat JOAN BABURÉS NOGUER	
Rentar els peus	21
Sols / Sols ENRIC TERMES	
Un bisbe ens parla	23
Vocacions nadiues ROMÀ CASANOVA	

L «La paraula de Déu és el cor de la vida de l'Església. La Paraula nodreix la fe del poble de Déu, el sosté en la seva esperança i encén en ell l'amor que perdura per sempre. L'Església camina a la llum de l'alfabet diví que és la Sagrada Escripura, com a pelegrina congregada per la Paraula. Quan es reuneix per celebrar l'Eucaristia, quan aplega en nom de Jesús, el Senyor, quan surt a comunicar l'Evangelí que salva, la Paraula és la torxa que li il·lumina el camí (vegeu Salm 119,105)». Amb aquestes paraules l'Arquebisbe Primat de Tarragona presenta la darrera edició de la «Bíblia Catalana. Traducció Interconfessional», la que porta per títol «Bíblia de la Comunitat» (#BCom), que serà presentada a Barcelona el dia 12 d'aquest mes de maig.

Després del Concili Vaticà II, particularment de la Constitució dogmàtica *Dei Verbum*, la Sagrada Escripura ha tornat a ocupar el lloc d'honor en la vida de l'Església i de cada batejat. Enguany fa cinquanta anys (novembre 1965) que la magna assemblea conciliar va aprovar aquest determinant document magisterial. I ara fa vint anys (juny de 1995) que el Concili Provincial Tarraconense, l'esdeveniment més significatiu en les diòcesis catalanes després del Vaticà II, arribava a la seva cloenda i refermava, en el segon tema («La paraula de Déu i els sacraments en les nostres esglésies»), el capítol VI de la *Dei Verbum*, relatiu a la centralitat de la Sagrada Escripura: «(El Concili) insta cada fidel cristià a escoltar-la, a llegir-la personalment, a meditar-la, a celebrar-la en l'Església i a pregar amb ella» (resolució 48). La Bíblia, que és el cor de la Tradició, impulsada pel Magisteri, resta el gran tresor que Déu ha volgut regalar a la comunitat creient i, en definitiva, a tota la humanitat.

La visibilització de l'Escripura és del tot necessària, sobretot en els edificis on se celebra el culte cristià. Així ho expressa en l'Exhortació Postsinodal *Verbum Domini* (2010) el Papa Benet XVI. Llegim en el número 68: «Els Pares sinodals suggereixen que en les esglésies hi hagi un lloc digne on col·locar la Sagrada Escripura també fora de la celebració. De fet, és bo que el llibre que conté la paraula de Déu tingui un lloc visible i d'honor a l'interior del temple cristià, sense que això vagi en detriment de la centralitat que correspon al tabernacle que conté el Santíssim Sagrament.» Dit d'una altra manera, és convenient, segons allò que es digué en el Sínode de la Paraula (2008) i que fou recollit pel Papa Benet, que a cada església es pugui identificar el pa de la Paraula i el pa de l'Eucaristia. Seria útil que en un lloc d'honor de l'església hi hagués una Bíblia oberta, com a signe del pa de la Paraula que s'ofereix al qui desitja alimentar-se de Crist, Paraula de vida, de la mateixa manera que el sagrari o tabernacle del sagrament eucarístic és l'indret que guarda les santes espècies, no driment angèlic dels qui s'atansen a Crist, Pa de vida.

Les nostres esglésies haurien de ser espais on la sacramentalitat de Paraula s'expressés de manera concreta. El llibre de l'Esriptura no és un instrument entre els altres que han de ser emprats durant la celebració de l'Eucaristia i dels altres sagraments. La Paraula és essencial en la vida de l'Església, Hi ha, almenys, tres raons teològiques per a col·locar una Bíblia sencera, oberta, en un «lloc visible i d'honor» de l'espai litúrgic.

La primera raó és l'honor que es deu a la Sagrada Esriptura i la devoció que es mereix la Bíblia com a text que plasma la revelació de Déu. La devoció a la Paraula s'ha de manifestar obertament, sobretot allí on la paraula de Déu és proclamada i on els batejats celebren la seva fe en el Crist mort i ressuscitat. En aquest sentit, un dels objectius del conjunt de l'Església per als pròxims anys, hauria de ser promoure la devoció a la Paraula. No es tracta tan sols de fer campanyes d'adquisició de bíblies a preu reduït –com es va fer amb la campanya de la Bíblia popular–, sinó de posar en evidència que en l'espai sacre o litúrgic s'ha de suscitar l'amor i el coneixement de la Paraula, és a dir, ha de fer visible la devoció a la Bíblia. Venerar les Esriptures és venerar Jesucrist, i per això la Bíblia col·locada en un lloc digne i central de l'església suscita immediatament el record i l'adhesió envers el Verb encarnat.

La segona raó és la necessitat que la Bíblia, col·locada en un lloc rellevant, sigui oferta a la comunitat dels fills i filles de Déu. La Bíblia no és tan sols el llibre de capçalera de tot batejat, el qual prega i viu amb el text de l'Esriptura. Aquesta té un caràcter eminentment comunitari. El primer ús de la Bíblia és la seva lectura davant la comunitat que celebra els misteris de la fe. Per això la nova edició bíblica ha rebut el nom de «Bíblia de la Comunitat». De fet, l'Esriptura no és privada, encara que sovint és llegida pels batejats de forma individual, quan desitgen, per exemple, pregar personalment. Però l'Esriptura és el llibre de tot el poble de Déu, que a tots ha de ser proclamada i predicada. Per això l'«ostensió» del llibre de l'Esriptura recorda a tots els batejats que s'han de delir «per la llet pura de la Paraula, que us farà créixer i us durà a la salvació» (Primera carta de Pere 2,2).

La tercera raó és la conveniència que una Bíblia, editada amb dignitat i col·locada en un lloc decorós, alerti els visitants de l'església sobre el valor que es vol donar a la paraula de Déu. Moltes de les nostres esglésies són visitades per persones que declaren que no són creients o que, en tant que turistes, no s'identifiquen religiosament. A tots aquests els pot fer un gran bé veure que l'Església catòlica considera la Bíblia com a cosa seva, fins al punt que en fa un signe per al món i per a la humanitat sencera. La Bíblia és el llibre que l'Església proposa no tan sols als seus fills, sinó també a tots els homes i dones de bona voluntat.

Per tot això, l'Associació Bíblica de Catalunya i el Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona (CPL) han decidit de tirar endavant la «Bíblia de la Comunitat» (#BCom), als 50 anys de la *Dei Verbum*, als 20 anys del Concili de 1995 i entremig dels dos Sínodes de la Família (2014 i 2015). Val la pena dur a la pràctica els suggeriments del Sínode de 2008 i optar per fer un salt de qualitat en la ubicació visible de la paraula de Déu en les nostres esglésies. Una vegada més, després de la Bíblia popular (2011), l'artista urgellenc Perico Pastor s'ha brindat

generosament a il·lustrar el text de la «Bíblia de la Comunitat» amb 21 làmines corresponents a sengles escenes bíbliques. El text editat correspon exactament al text de la dotzena edició de la «Bíblia Catalana. Traducció Interconfessional» (BCI). El text és fruit d'una revisió de la BCI, realitzada entre 2004 i 2007 seguint els criteris de la Instrucció *Liturgiam Authenticam* (promulgada el 25 de març de 2001).

La devoció a la Paraula és un dels grans reptes de cara a l'assumpció de la Bíblia per part del poble de Déu. La Bíblia ha de passar a ser un objecte devocional, posseïdor de la sacralitat que li pertoca com a mediació de la revelació divina. Per tal de fomentar aquesta devoció, cal que en les esglésies hi hagi una Bíblia completa, entronitzada en un lloc visible i d'honor, que serveixi de signe de la presència de Crist, Paraula de vida. Com s'afirma en la constitució conciliar sobre la sagrada litúrgia, «Crist és sempre present en la seva Església, sobretot en les accions litúrgiques... en el sacrifici de la missa... en els sacraments... en la seva paraula... quan l'Església suplica i salmeja» (*Sacrosanctum Concilium* 7). Cal mostrar i fer permanentment visibles les diverses presències de Crist en la comunitat de fe i d'amor que és l'Església.

ARMAND PUIG I TÀRRECH

Degà de la Facultat de Teologia de Catalunya

Una societat més fraterna

Vivim en societats que tendeixen a fer-se més diverses, també en el pla religiós, com ha mostrat el recent 'Baròmetre sobre la religiositat i sobre la gestió de la diversitat religiosa'. Això implica una nova situació on hem d'aprendre a viure i a conviure.

Esfereix veure que la religió en ocasions és utilitzada com una excusa per justificar la violència. Si fins fa poc les guerres de religió ens feien pensar en episodis de fa segles, ara constatem que és un fenomen ben actual i molt proper. Aquestes ideologies s'escampen a les nostres ciutats i són acceptades pels nostres veïns.

Està clar que aquests plantejaments estan molt lluny del que és acceptable. No obstant això, aquests fets no poden amagar que la llibertat religiosa segueix essent un dret humà i és fonamental per a la nostra societat preservar-la. Estem parlant d'un assumpte que va molt més enllà de la reivindicació, tot i que legítima, d'uns drets dels quals l'Església és part interessada. Està en joc la mateixa idea dels drets civils a la nostra societat. ¿Fins a quin punt som capaços de respectar l'altre, aquell que —pel motiu que sigui— és totalment diferent de mi?

El respecte no és un concepte buit, ni negatiu («no anar en contra»): implica acceptar l'altre, té un component d'estimació. El respecte en el seu sentit autèntic és incompatible amb la indiferència («mentre no m'afecti, que faci el que vulgui») que neix de l'individualisme, contra el qual ens ha alertat el Papa Francesc en repetides ocasions.

Des de la llibertat i passant pel respecte, hem arribat a la fraternitat, que moltes vegades és la gran oblidada. Gràcies a Déu se senten veus que recorden la greu necessitat de la fraternitat que pateix la nostra societat. Cada cop es posa més de manifest l'esgotament d'un sistema de valors que, en prescindir de la caritat fraterna, s'ha vist abocat a la desintegració.

Sant Josepmaria Escrivà recordava en una ocasió que «la caritat, més que donar, és comprendre» (És Crist que passa, paràgraf 124). En una societat plural com la nostra el diàleg és una bona eina per vehicular la comprensió mútua que basteix la fraternitat d'una societat cohesionada, solidària i integradora. Així, els cristians farem bé a participar en el debat públic tot proposant des de l'experiència personal de la fe interioritzada i viscuda, un diàleg autèntic, que implica necessàriament el respecte per l'altre i les seves conviccions.

Les societats avançades, obertes i diverses com la nostra són l'escenari d'aquest diàleg. Per això, pel que fa a l'Església, són els laics els més legitimats per a participar-hi, en reunir la doble condició de ser membres de la comunitat eclesial i de viure plenament inserits a la societat civil. Això, lògicament, no vol dir que els pastors no tinguem cap paper en tot aquest procés. Ens pertoca facilitar que els fidels laics puguin adquirir una formació sòlida i

ben arrelada en la fe, en la doctrina social de l'Església, etc., i la visquin i en puguin donar raó amb llibertat i responsabilitat personal, sense representar l'Església.

En la nostra societat actual tan plural és important que revifi d'aquesta manera el paper que el cristianisme va tenir en els orígens de la nostra societat i el pes dels seus valors en el nostre substrat cultural. En aquest sentit hem de ser més conscients que aquesta fraternitat que s'invoca es basa en la joia de poder afirmar que hi ha un pare comú. L'Europa postmoderna ha de recuperar el Pare si vol no quedar sumida en un profund sentiment d'orfandat i aïllament.

La fraternitat ve a ser una porta a la transcendència. El fruit més preciós de l'esforç d'apertura que hem de fer els cristians és la veritable trobada amb Déu, que és l'Altre totalment Altre i, al mateix temps, és *intimior intimo meo* (sant Agustí). Aprenem així que en l'altre em conec a mi i em realitzo estimant-lo: la fraternitat! A través del coneixement de Déu, de la pregària, trobo l'altre: el germà i l'estimo.

«El drama de la cultura actual és la falta d'interioritat, l'absència de contemplació», recordava sant Joan Pau II als joves reunits a l'aeròdrom de Cuatrovientos el maig del 2003. Els pastors podem fer molt per a fomentar l'esperit contemplatiu en els fidels i, primer de tot, en nosaltres mateixos. D'aquesta manera, els cristians podrem fer un gran servei a tota la societat mostrant que és possible mantenir un veritable diàleg des de la pròpia identitat. Així la nostra societat s'anirà fent cada cop més fraterna i, per tant, més propera al disseny de Déu, més cristiana.

ANTONI PUJALS

Vicari de l'Opus Dei per a Catalunya

Tenia gana i em donàreu de menjar

A

*Tenia gana i em donàreu de menjar,
tenia set i em donàreu de beure,
anava despullat i em vau vestir,
foraster i em vàreu acollir...*
(Mt 25, 35-36)

Amb aquest fragment de l'Evangeli, fer-ne una consigna de vida des de l'experiència cristiana, en els dies d'avui, és tota una aventura. Pels nostres carrers i places de les ciutats i pobles de les nostres comarques, el nombre d'empobrits és cada dia més creixent. Un creient no pot estar-se al marge i restar tranquil, oi més si escoltem la veu del papa Francesc que ens convida una i altra vegada a anar a les perifèries i en el seu discurs de Quaresma d'enguany ens parla de no restar indiferents davant el sofriment de les persones avui. A vegades em pregunto quin públic tenia Jesús davant seu i quina realitat vivia el poble que fos així de clar en aquesta paràbola del judici final.

Avui, però, no ens podem posar al marge de tota aquesta realitat; oimés quan les nostres parròquies són encara un punt de referència per a moltes famílies i ho són més encara quan ens obrim a la caritat des de les nostres organitzacions com Càritas o altres iniciatives solidàries que podem portar a terme des de la comunitat cristiana.

Ran de la crisi he observat un creixent nombre d'empobrits, de desafortunats, a causa bàsicament de no tenir ni trobar feina. Vaig voler fer l'experiència de cercar feina, i em vaig sentir humiliat i menyspreat; això em va servir per a sensibilitzar-me més encara davant el pare o mare de família que, havent d'alimentar i vestir els seus, no té cap recurs i a poc a poc, tot i els possibles ajuts socials que pugui rebre, no arriben a totes les despeses de casa. Llavors ha de recórrer a les institucions que, obertes de mans i cor, ofereixen solucions al seu problema. Mai llavors no podem tancar les portes; al contrari, tenir-les obertes de bat a bat i a totes hores, perquè qui pateix necessitat, a vegades extrema, té totes les hores de dia i nit per passar gana!

Les paraules de Jesús en aquest fragment de l'Evangeli a mi personalment no em deixen pas indiferent, i a més em desvetllen els sentits per tal de trobar solucions. Caldrà enginy, iniciatives, que ofereixin una resposta a qui demana un camí. Un pobre mai no ha de marxar de la nostra comunitat cristiana amb les mans buides. Ens caldrà programar i projectar, actuar amb equip, ja que les aportacions de molts són més i millors solucions.

Podem llegir en Mt 6,32-44, quan el Mestre s'adona de la multitud que el segueix, que en sent compassió i convida els seus deixebles a donar-los menjar. Ells responen que és millor enviar-los a casa seva, que allí és un lloc despoblat; però hi ha uns pans i peixos i Jesús de-

mana als seus que ho reparteixin, després de donar-ne gràcies a Déu. N'hi va haver per a tothom i en va sobrar. A ningú Jesús els va preguntar si anaven ben documentats, si estaven empadronats o eren ocupes d'algun pis. Sense perdre temps i a tots els presents els va donar aliment fins a saciar-se.

Aquí entrem en el camp de la solidaritat, que en cristià en diem caritat. Quan hi ha un projecte, quan hi ha una acció a favor dels pobres hom obre les mans i el cor, sorgeixen voluntaris per tot arreu, que ofereixen les seves mans i el cor per a fer el que calgui. Immediatament les campanyes d'aliments a favor d'altri ens desborden i només ens caldrà tenir un espai gran per encabir tot allò que la generositat del nostre poble ens fa arribar als centres d'atenció als pobres. La solidaritat del nostre poble és gran, molt gran. El nostre poble és sensible al sofriment de les famílies empobrides i tots estan a punt d'allargar la mà, encara que sempre hi ha qui es malfia d'aquell que para la mà i demana. Hi ha hagut experiències no gaire agradables; això ens portarà a no ser ingenus i saber controlar les diverses situacions o des dels nostres centres de caritat o també d'acord amb els serveis socials, allí on existeixin i funcionin.

Tenia gana i em vau donar de menjar... Mentre ressonin dins el nostre cor aquestes paraules de Jesús i les acollim amb un cor obert, la comunitat cristiana serà qui més farà a favor dels altres. Les perifèries de què parla el papa Francesc no són pas gens lluny, són davant de casa i a tocar de la porta. Fem, doncs, de l'Evangeli de Jesús una experiència pràctica cada dia a través de la nostra caritat. I fem de la nostra pregària un força interior que res ni ningú no podrà ofegar. El testimoniatge dels creients a través de la caritat és el signe més clar de la pràctica evangèlica, alhora que també pregant en comunitat tot es fa possible, així combreguem el Pa de l'Eucaristia i combreguem en la taula dels empobrits.

JOAN FONT GUMFAUS, C.M.F.

Rector de la parròquia de la Mare de Déu del Lledó de Valls

Els codis domèstics a la Carta als Efesis (5,21 - 6,9)

Del conjunt de les cartes originals de Pau, escrites entre els anys 50 i 60, a les anomenades deuteropaulines dels anys 80 (segona generació) i les pastorals de començaments del segle II (tercera generació), hi trobem una evolució del pensament paulí en una línia clarament patriarcal.

Després de la mort de Pau els seus deixebles continuen la tasca de mantenir la seva memòria i sobretot d'adaptar-la al nou context social. Darrera aquests escrits, que comprenen la segona i tercera generació cristiana, hi descobrim, doncs, la situació dels grups cristians que es van acomodar a les pràctiques socials del seu entorn. A la carta als Efesis (5,21-6,9) i als Colossencs (3,18-4,1) trobem els anomenats codis domèstics o familiars, provinents de la tradició hel·lenística, que bàsicament legitimen, a través d'un catàleg de moral domèstica, l'estructura patriarcal de la casa i el paper preponderant del *paterfamilias* com a senyor, pare i amo. Aquestes comunitats, a diferència d'altres, no han volgut practicar una resistència alternativa al model social en el qual s'insereixen sinó que, acceptant aquest nou ordre patriarcal, pretenen transformar-lo per dintre. Som, com hem dit, a la segona generació cristiana i es va veient la necessitat d'anar substituint la missió per la cohesió i la consolidació de les estructures comunitàries en detriment dels elements més carismàtics i profètics de primera hora.

Tant el text de la carta als Efesis com el de Colossencs comença amb una exhortació a la submissió tant en el pla de les estructures familiars (espòs/esposa, pares/fills) com en els socials (amos/esclaus), però també s'insisteix en la reciprocitat de deures dins d'aquestes relacions amb una clara voluntat de "cristianitzar" la tradició hel·lenística (pares i senyors han de respectar a fills i esclaus) que configura, sobretot, l'ordre social de les cases. Així la carta als Efesis presenta els deures de cadascun dels membres de la següent forma:

1. Dones, sotmeteu-vos als vostres marits; marits, estimeu les vostres mullers.
2. Fills, obeïu els vostres pares; pares, no irriteu els vostres fills.
3. Esclaus, obeïu amb temor i respecte els vostres amos; amos, tracteu els esclaus de la mateixa manera.

Amb aquesta formulació pretenien ressaltar el que consideraven una certa originalitat del cristianisme paulí: l'intent de suavitzar les tensions socials sense eliminar del tot la desigualtat (inherent al model social grecoromà) mitjançant la incorporació d'un principi ètic correctiu que acostava els creients de diferents classes socials els uns cap als altres. Gerd Theissen ho definirà com a «patriarcalisme de l'amor», és a dir, s'accepta el poder dels ho-

mes, pares i amos, però cal que passi pel filtre de l'amor cristià que, portat a l'extrem, ha de superar tota diferència.

En el codi domèstic d'Efesis s'interpreta, per exemple, el matrimoni en clau cristològica, que no implica reciprocitat. Al marit se li demana amor, a la dona submissió.

Però es dóna per suposat que ha de donar més qui més té (en aquest cas el marit), de manera que des de la diferència de gènere es pugui superar tota discriminació. El fet de comparar la submissió de l'esposa al marit amb la de l'Església a Crist modifica una relació d'estricta sotmetiment i domini. La relació Crist-Església obre la porta a desestimar un androcentrisme implícit malgrat que l'entorn social el propiciava. Als primers vint versets del capítol cinquè s'insisteix en l'amor i a viure com a fills de la llum, que dóna com a fruits la bondat, la justícia i la veritat.

Així, doncs, si bé s'accepta un ordre patriarcal i jeràrquic, la fe es considera com una força d'integració i canvi respecte al context en el qual es consoliden aquestes comunitats, considerant la part més dèbil (dones, fills i esclaus) dignes de respecte i consideració i no pas motiu de discriminació, que no sintonitzaria ni amb l'esperit ni amb la lletra del mateix Pau ni per suposat del mateix Jesús.

ENRIC TUBERT PAGÈS

*Prevere del bisbat de Girona
rector de Santa Maria del Mar i de Santa Eugènia de Palamós*

Sant Tomàs d'Aquino en la nostra perspectiva

Com ens diu el P. M.D. Chenu, l'obra i la vida de St. Tomàs cal situar-la en el medi on va néixer i es va desenrotllar: el radicalisme evangèlic dels ordes mendicants, bàsicament franciscans i dominics, que varen ser un verdader revulsiu en aquells segles XII, XIII i següents, en què el temps històric que anomenem Edat Mitjana es transforma en una societat bàsicament rural on els monestirs tenen una importància cabdal en la vida de l'Església i també en la vida sociocultural de tota una època; i en un món urbà on les catedrals, les universitats i els ordes religiosos nous desenrotllen la seva tasca pastoral en aquest àmbit ciutadà. Alhora, en el món del pensament, el descobriment de moltes obres de pes d'Aristòtil que arriben a la Cristiandat gràcies al treball fantàstic de pensadors musulmans i jueus obrirà noves perspectives en el pensament cristià per avançar en aquest viatge apassionant que és el pensament humà al llarg de la història.

Tomàs d'Aquino va ser un cristià que sempre va cercar Déu, com resem als salms. El va cercar amb el treball d'estudi i amb la seva vida. Fugir de la torre on la família el mantenia captiu per poder portar a terme els seus plans d'aconseguir per a ell un càrrec eclesiàstic de molt poder i influència, fou deixar enrere tot el que això representava i començar una vida on només Jesucrist importa. En els seus anys d'estudi destaca la seva capacitat d'estudi i el seu treball d'escoltar, de contemplar. En el seu treball pacient del dia a dia, Tomàs es deixa penetrar pel que els diferents autors manifesten. En aquests anys d'estudi anirà assimilant i aprofundint el pensament que circula en els diferents focus d'estudi de la Cristiandat, especialment de la Universitat de París. Posa les idees a dialogar entre elles, sense deixar de banda cap aportació que pugui ajudar a avançar en la comprensió i recerca de la veritat i el bé.

No es pot deixar de banda que St. Agustí, com el pare de l'Església més conegut en aquell temps i considerat alhora com el cim de tota la patristica, i també Plató i tot el neoplatonisme van continuar estan molt presents, no només en les obres de St. Tomàs sinó també en la majoria d'autors medievals. El seu treball intel·lectual de cercar totes les aportacions vàlides quan es debat qualsevol problema és fonamental. En la tesi, tantes vegades remarcada, que fe i raó no s'oposen sinó que es complementen i sempre poden dialogar, que tants i tants filòsofs i teòlegs han afirmat, St. Tomàs hi va treballar moltíssim. Cal obrir-se a la veritat, vingui d'on vingui. Mai no serà una actitud ni humana ni cristiana tenir por de la veritat o pensar que hi ha persones de les quals no podem aprendre res. L'actitud tan bàsica i arrelada en l'orde dels predicadors, que cal contemplar la veritat per comunica-la als altres, fou sempre quelcom que ell va viure intensament i que es troba al llarg de la seva vida. Tota la seva teologia és alhora pensament i pregària, pregària i pensament. No cerca les pures

idees, sinó que el seu objectiu és Déu mateix, no pas un Déu abstracte sinó el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, com subratlla Pau. La seva actitud és un realisme ple. Cal deixar ser als éssers el que ells són, respectar la realitat, cada objecte, des del més petit fins a Déu. No deixar-se portar pel desig de dominar-ho tot, de controlar-ho tot sinó, amb paraules d'un pensador del s. XX, estar sempre vigilants escoltant l'ésser, perquè l'ésser sempre té molt a dir-nos, és vol expressar i abans de dir res nosaltres hem d'acomplir el treball hermenèutic, per esgotador que ens resulti de vegades, d'escoltar-lo i comprendre'l.

Com a teòleg i comentador de l'Esriptura, el seu treball fou fecund, tenint en compte els pocs anys de la seva vida. Va estimar molts els pares i coneixia amb profunditat sant Agustí. Entre els abundants comentaris a les Sentències de Pere Llombard, destaca el de St. Tomàs com un dels més importants. No cal dir que les dues Summes són dues grans construccions de pensament teològic que han ajudat molts a estructurar i arribar a tenir una visió de conjunt de la realitat. No oblidem pas les *quaestiones disputatae* i els *quodlibetals*, que estaven tan vives en aquell humus cultural i que expressen les preocupacions d'aquell temps i els esforços que es feren per aportar solucions a reptes que de vegades no era pas fàcil de resoldre.

Com a religiós, Tomàs fou exemplar en la seva vida de comunitat, també dedicà molt de temps al ministeri de la predicació: molts es beneficiaren de la seva paraula plena de saviesa i amor. Sempre es posa al servei del qui el demanava, ja fos el Sant Pare, el rei de França, un germà dominic o qualsevol altre que se li acostés.

Com deia el poeta llatí, també Tomàs pot subscriure que no hi ha res humà que li sigui estrany o foraster. Sempre es subratlla el teocentrisme medieval, però com reivindica el gran historiador del pensament medieval, Paul Vignaux, cal alhora insistir que hi ha un gran humanisme medieval. Entre els qui més van reflexionar sobre la dignitat de tota persona humana, sant Tomàs hi destaca. Sense ell no entendríem el paper dels dominics que tan van esforçar-se en la defensa dels habitants d'Amèrica, juntament amb d'altres religiosos i preveres.

Crec que Sant Tomàs ens pot ajudar a nosaltres, en aquest segle XXI, en la tasca de comprendre i escoltar els homes del nostre temps, i que cada moment de la història, amb els seus trets propis, és també un *kairós*, una oportunitat per fer el bé, per fer camí amb tots els nostres germans, companys de pelegrinatge.

VICENÇ RIBAS CANALS

*Prevere de l'arquebisbat de Tarragona
Rector de la parròquia de Santes Creus*

Crònica del IV Congrés Litúrgic de Montserrat

En complir-se els cent anys del I Congrés Litúrgic de Montserrat, celebrat el juliol de 1915, els Bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense i l'Abat de Montserrat han convocat el IV Congrés, que vol recordar, també, els altres dos celebrats el 1965 i el 1990.

L'objectiu de la convocatòria no es centrà només en la memòria històrica del primer Congrés, sinó que es proposà d'avaluar l'estat actual de l'acció litúrgica a casa nostra i fomentar una pastoral adequada que vivifiqui les celebracions i la fe cristiana a les nostres diòcesis i comunitats.

Es van fer càrrec d'organitzar el Congrés les entitats següents: l'Abadia de Montserrat, la Facultat de Teologia de Catalunya, l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona (FTC), el Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona i la Comissió Interdiocesana de Litúrgia de la Conferència Episcopal Tarraconense. La preparació i coordinació va ser encomanada a un membre de cada una d'aquestes institucions: el Dr. Armand Puig i Tàrrrech, Degà-President de la Facultat de Teologia de Catalunya, el Dr. Jordi-Agustí Piqué, monjo de Montserrat i President del Pontifici Institut de Litúrgia de l'Ateneu de Sant Anselm de Roma, el Dr. Jaume Gonzàlez i Padrós, Director de l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona, el Dr. Jaume Fontbona, President del Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona. i Mn. Joan Baburés i Noguer, coordinador de la Comissió Interdiocesana de Litúrgia.

La Secretaria de la Facultat de Teologia de Catalunya amb la col·laboració del Centre de Pastoral Litúrgica i del Seminari Conciliar de Barcelona asseguraren el bon funcionament del Congrés, en les sessions celebrades a la seu de la Facultat de Teologia. L'Abadia de Montserrat féu el mateix pel que fa a la sessió del dissabte celebrada al Monestir.

Els bisbes de la Tarraconense s'hi van fer presents gairebé en la seva totalitat i també durant bona part de les sessions: el Cardenal Lluís Martínez i Sistach, arquebisbe de Barcelona, Jaume Pujol i Balcells, arquebisbe primat de Tarragona, president de la Conferència Episcopal Tarraconense, Joan Enric Vives i Sicília, arquebisbe-bisbe d'Urgell, president de la Comissió Interdiocesana de Litúrgia, Joan Piris, bisbe de Lleida, Francesc Pardo, bisbe de Girona, Romà Casanova, bisbe de Vic, Enric Benavent, bisbe de Tortosa, Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Josep Àngel Saiz, bisbe de Terrassa, els bisbes auxiliars Sebastià Taltavull de Barcelona i Salvador Cristau de Terrassa, i els bisbes emèrits Carles Soler de Girona i Jaume Tressera de Solsona. Per completar l'esment de la presència episcopal hem d'afegir a la llista Julián López, bisbe de Lleó i president de la Comissió Episcopal de Litúrgia de la Conferència Episcopal Espanyola, que va impartir la lliçó inaugural, i Piero Marini, arquebisbe president del Comitè Pontifici per als Congressos Eucarístics Internacionals,

que pronuncià la lliçó conclusiva. Cal esmentar encara la presència, durant tot el Congrés, del P. Josep M. Soler, abat de Montserrat.

La participació en el Congrés ha estat notable. La xifra de congressistes inscrits és de 225, que inclou, a més del bisbes i els ponents, persones de diversa procedència dels bisbats de Catalunya, un bon nombre de seminaristes i alumnes de la Facultat de Teologia de Catalunya i de l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona. Entre ells hi havia nombrosos preveres i diaques i també religiosos i religioses, amb una presència rellevant de persones provinents d'Itàlia i d'Amèrica Llatina.

Les sessions a Barcelona es van dur a terme a l'Aula Magna del Seminari Conciliar i les de Montserrat a la sala de la façana del monestir. Les celebracions litúrgiques durant el Congrés es tingueren a la Capella del Seminari Conciliar de Barcelona i a la Basílica del Monestir de Montserrat. Durant les conferències i comunicacions, i els debats següents poguérem beneficiar-nos del servei de traducció simultània en català, castellà i italià. També s'han editat els llibrets per a la participació en els actes litúrgics, amb els textos i amb els cants convenientment musicats. En concret es va preparar l'opuscle de Vespres solemnes del dijous, el de Laudes i Missa del divendres, el de Vespres del mateix divendres i el de la Missa Conventual a Montserrat del dissabte al matí. També en la carpeta que s'ha fet a mans dels congressistes hi havia els guions o resums de cada conferència i de cada comunicació.

Dijous, dia 16

Acte inaugural

Concloues les inscripcions, el registre de participants i el lliurament del material, va celebrar-se l'Acte inaugural a l'Aula Magna del Seminari Conciliar. Presidia la solemne sessió d'obertura del IV Congrés Litúrgic de Montserrat el Cardenal-Arquebisbe de Barcelona. Prengué la paraula en primer lloc el Dr. Armand Puig, Degà de la Facultat de Teologia de Catalunya. En el seu parlament, a més de saludar els congressistes i donar-los la benvinguda, valorà la importància del I Congrés Litúrgic de Montserrat en els inicis del moviment litúrgic a Europa, i augurà una mirada cap al futur per tal de fer possible que la litúrgia parli a les persones d'avui. L'Abat de Montserrat, Josep M. Soler, prengué la paraula en segon lloc partint de l'experiència dels tres Congressos celebrats fins ara i va afirmar que la vivència de la litúrgia és a la base de l'espiritualitat cristiana i en això ha de consistir la formació dels fidels. L'Arquebisbe Vives, posà de relleu els aspectes més centrals dels Congressos celebrats fins ara i l'aportació del Concili Provincial Tarraconense de 1995, i anuncià la publicació de la segona edició del Cantoral Bàsic i la nova edició de la Litúrgia de les Hores en català. Per la seva part, l'Arquebisbe de Tarragona, valorà l'impuls donat a la Litúrgia en aquests cent anys, tant per les diòcesis catalanes com pel Monestir de Montserrat, i va insistir que cal seguir treballant per tal que la Litúrgia sigui el cor de la vida cristiana. Abans de declarar inaugurat el IV Congrés Litúrgic, el Cardenal Martínez Sistach va fer ús de la paraula per glossar l'esperit litúrgic de l'arquitecte de Déu, Antoni Gaudí, i de la seva obra emblemàtica, la basílica de la Sagrada Família.

Lliçó d'obertura

La conferència inaugural d'aquest IV Congrés Litúrgic de Montserrat fou confiada a Mons. Julián López Martín, bisbe de Lleó i president de la Comissió Episcopal de Litúrgia de la Conferència Episcopal Espanyola. En va fer la presentació el mateix Sr. Cardenal que va il·lustrar amb dades biogràfiques i bibliogràfiques la figura del conferenciant.

La intervenció de D. Julián, en llengua castellana, va versar sobre el tema: «La Litúrgia, obra de Déu i acció dels homes». Mons. López va parlar de la litúrgia com a culte públic de l'Església i dels inicis del moviment litúrgic a Espanya, encapçalat pel primer Congrés Litúrgic de Montserrat. També es va referir a la litúrgia com a exercici del sacerdoti de Jesucrist i com a acció de Crist i de l'Església, en favor de tots els homes. El ponent destacà l'abast de la figura del bisbe Pere Tena, ja traspasat, en el camp de la litúrgia de l'Església.

Cant solemne de Vespres

En acabar els treballs del primer dia de Congrés els congressistes s'aplegaren a la Capella del Seminari Conciliar de Barcelona on, presidits pel Sr. Cardenal, van donar gràcies al Senyor amb el cant solemne de les Vespres del dijous de la segona setmana de Pasqua. Els cants dels himnes i dels salms i càntics corresponents, van ser alternats entre el poble i el petit cor que, aquesta vegada, era format per cantaires del Cor Francesc Valls de la Catedral de Barcelona.

A més de l'himne pasqual «Oh canta, canta la victòria» (música del P. Ireneu Segarra), es van cantar els salms amb antífones montserratines i salmòdies senzilles per tal de facilitar la participació de tothom. El responsori i el càntic de Maria es van cantar amb una melodia del G. Odiló Planàs. Els alumnes del Seminari de Barcelona van assegurar el servei litúrgic com a lectors i acòlits.

La pregària de Vespres va acabar amb el cant del Parenostre, en la coneguda versió polifònica de Rimski-Korsakov, segons l'adaptació catalana del P. Gregori Estrada, monjo de Montserrat, recentment traspasat i que tant ha treballat per la dignitat del cant litúrgic a casa nostra.

Presentació de la segona edició del Cantoral Litúrgic Bàsic

En acabar el cant de Vespres, el mateix Cor Francesc Valls va presentar sis dels nous cants que incorpora la segona edició del Cantoral Litúrgic Bàsic. Abans, Mn. Joan Baburés va fer una petita presentació d'aquesta segona edició, recordant els criteris amb què ha estat feta i agraint la tasca anònima i desinteressada dels compositors.

Per tal de fer possible la participació dels assistents es va imprimir un full amb les antífones dels cants programats i es va invitar a cantar-les, un cop el cor n'havia interpretat la versió polifònica. Els cants escollits van ser: «Els pastors anaren a Betlem» (cant d'entrada per a la festa de la Sagrada Família), «Vivu sempre contents» (cant d'entrada per al diumenge III d'Advent), «L'Anyell que ha estat immolat» (cant d'entrada per a la solemnitat de

Jesucrist, Rei de tot el món), «Beneït sigui Déu Pare» (cant d'entrada per a la solemnitat de la Santíssima Trinitat), «El Senyor ens alimenta» (cant d'entrada per a la solemnitat del Cos i de la Sang de Crist) i «Homes de Galilea» (cant d'entrada per a la solemnitat de l'Ascensió).

Divendres, dia 17

Laudes i Missa

De nou aplegats a la Capella del Seminari Conciliar de Barcelona, es va encetar el dia amb les Laudes i la Missa concelebrada que va presidir l'arquebisbe Joan-Enric Vives. Com el dia abans, hi va haver la intervenció d'un petit cor o «schola» format per seminaristes de Barcelona. Després de l'invitatori es va cantar l'himne gregorià propi del temps pasqual «*Aurora lucis rutilat*», seguit de la recitació dels salms, i es va continuar la celebració amb la missa pròpia del divendres de la setmana segona de Pasqua, en la qual es va incloure el cant del «*Benedictus*» del P. Gregori Estrada. L'homilia va ser pronunciada pel celebrant.

Sessió del matí

Segons el programa previst, la sessió matinal s'inicià amb una ponència sobre «Els congressos litúrgics de Montserrat (1915, 1965 i 1990)» pronunciada pel P. Bernabé Dalmau monjo de Montserrat i director de la revista «Documents d'Església».

El ponent, que va ser presentat pel P. Abat Soler, va glossar de manera didàctica la història dels tres congressos precedents a l'actual, remarcant la importància del primer, que va obrir el camí al Moviment Litúrgic al nostre país. El ponent insistí que cal reforçar el camí assenyalat pels tres Congressos, i que desembocà en el Concili Provincial Tarraconense de 1995. Finalment esmentà que la litúrgia i l'espiritualitat han d'anar inseparablement unides, i es féu ressò del document dels bisbes catalans que va ser publicat just en acabar el III Congrés, titulat: «La Litúrgia, font de la vida espiritual».

Després hi hagué un espai de comunicacions i diàleg, moderat pel Dr. Armand Puig. En una primera tanda parlaren el Dr. Jaume González i Padrós sobre la pedagogia celebrativa en el Moviment Litúrgic, i Mn. Joan Baburés i Noguer sobre la Música Litúrgica. Després del descans, on es pogué gaudir d'un petit refrigeri, s'obrí la segona tanda de comunicacions amb Fr. Bartomeu Ubach, O.Cist., el qual parlà sobre la concelebració tot glossant l'aportació del P. Adalbert Franquesa, i amb el Dr. Xavier Parés, que dissertà sobre la reforma litúrgica a Catalunya en els darrers vint-i-cinc anys. Després de cada tanda de comunicacions hi hagué un temps de diàleg que oferí als congressistes l'oportunitat de manifestar els seus criteris i formular les preguntes oportunes. Acabada la sessió del matí, hi hagué el temps per al dinar que se serví al refector del Seminari.

Sessió de la tarda

Cap a les quatre de la tarda s'iniciaren novament les comunicacions i el diàleg, aquesta vegada moderat pel Dr. Jordi Agustí Piqué. Hi intervingueren Sor Katia De Simone EF, qui amb italià i a través d'un Power point va parlar de Participació i Litúrgia. Tot seguit el Dr. Jaume

Fontbona, president del CPL, dissertà sobre els reptes de la Pastoral Litúrgica. Seguí un temps de diàleg i finalment el moderador esbossà una síntesi.

Per acabar la sessió de la tarda es va fer una Taula rodona, moderada pel Dr. Joan Planellas, vicedegà de la Facultat de Teologia de Catalunya, on participaren el Dr. Manel Nin, monjo de Montserrat i rector del Col·legi Grec de Roma, el Dr. Andrea Grillo, professor al PIL de Roma, el Dr. Gabriel Ramis, del Centre d'Estudis Teològics de Mallorca i el Dr. Aurelio Garcia, delegat de Litúrgia de Valladolid i president de l'Associació Espanyola de Professors de Litúrgia. Cada un d'ells glossà, des de diversos angles, el tema proposat: «La presència del misteri de Crist en la litúrgia». No hi hagué temps per al diàleg i es va cloure la sessió.

Vespres

Per acabar aquest segon dia, a la Capella del Seminari, es van cantar les Vespres, presidides pel P. Abat de Montserrat, Josep M. Soler. L'himne gregorià «*Ad coenam Agni providi*» i els salms, amb alternança del petit cor del Seminari amb l'assemblea, van donar pas a l'homilia, pronunciada pel P. Abat. Es va acabar amb el cant del Magníficat (música del P. Gregori Estrada) i el cant del Parenostre amb la inspirada música del G. Odiló Planàs.

Dissabte, dia 18

Montserrat

S'havia escollit el Monestir de Montserrat com a escenari de la cloenda del IV Congrés, en record i memòria dels altres tres congressos celebrats allí mateix. Per això de bon matí es va emprendre el viatge en autocar cap a la santa Muntanya.

Arribats a l'Abadia, el P. Abat, en nom de la comunitat monàstica, va adreçar una salutació molt cordial a tots els qui havien acudit a la sessió de Clausura.

Ell mateix va presentar el conferenciant que havia de pronunciar la lliçó: Mons. Piero Marini, arquebisbe president del Comitè Pontifici per als Congressos Eucarístics Internacionals, que fou Mestre de les Cerimònies Litúrgiques Pontificies durant els pontificats dels papes sant Joan Pau II i Benet XVI (1987-2007).

El títol de la seva conferència fou: «Alguns desafiaments de la reforma litúrgica: records i testimonis». En la seva exposició parlà llargament de la importància del Moviment Litúrgic i en concret del primer Congrés Litúrgic de Montserrat. Tractà també d'alguns desafiaments encara oberts, de la reforma litúrgica empresa pel Concili Vaticà II, del qual ara es commemora el cinquantè aniversari.

La solemne celebració de l'Eucaristia, a la Basílica de Montserrat, presidida per l'Arquebisbe metropolità i primat de Tarragona, Jaume Pujol, president de la Conferència Episcopal Tarraconense, va marcar el punt i final del Congrés. Concelebraren amb l'arquebisbe els bisbes següents: Agustí Cortès, bisbe de sant Feliu de Llobregat, ordinari del lloc, que aquell mateix dia celebrava els disset anys d'ordenació episcopal i els bisbes d'Urgell, Lleida, Terrassa, Girona, Tortosa, auxiliar de Barcelona, Mons. Soler, emèrit de Gi-

rona, i Mons. Piero Marini amb l'abat de Montserrat. Vuitanta sacerdots van concelebrar, acompanyats dels monjos de la comunitat. L'escolania participà en la celebració i al final obsequià els participants amb un magnífic concert de diverses peces religioses del seu repertori. Aquell dia, un dissabte, la basílica era plena de gom a gom de fidels i peregrins vinguts en romeria o particularment. Acabat el concert, un dinar de germanor, servit a l'Hotel Abat Cisneros, marcà el final del Congrés.

Aquest IV Congrés ha volgut remoure el caliu de la pastoral litúrgica a casa nostra i s'ha proposat d'intensificar, com augurava el P. Abat en la sessió inaugural, la participació activa dels fidels en la litúrgia i fer d'aquesta el fonament de la vida espiritual.

JOAN BABURÉS NOGUER

Prevere del bisbat de Girona

Delegat Diocesà de Litúrgia

Soles / Sols

Quan les coses van relativament bé o es consideren normals, habitualment no ens arriben comentaris o queixes sobre aquella determinada situació. Però, quan les coses no van com algú voldria o necessita, quan es constata una mancança, les queixes i les lamentacions –amb més o menys força i radicalitat– arriben amb més insistència. Aquesta constatació es dóna en tots els àmbits de la vida, i també es produeix en l'acció pastoral.

Quan hom treballa en un àmbit pastoral determinat, lògicament constata aquesta doble situació en relació amb aquell camp concret. Trobant-me amb catequistes de diversos llocs, en diversitat d'edats personals i també dels grups o persones que acompanyen en el camí de la fe, una de les queixes més freqüents és la de la solitud que experimenten les i els catequistes. La comunitat cristiana ha demanat a aquestes persones que siguin companys del viatge de la fe d'unes persones, infants, adolescents, joves o adults, en una etapa d'aquest camí... i, massa sovint, es descobreixen soles en aquest itinerari. I, massa sovint, aquesta solitud l'experimenten especialment en relació amb el mossèn de la parròquia.

A hores d'ara constatem amb força les dificultats en la tasca evangelitzadora i de transmissió de la fe. Com deia un company capellà, ens toca en aquest moment concret esforçar-nos molt en la sembra i, de fet, veure uns fruits realment magres. Davant d'aquestes evidents dificultats, hi ha la temptació de la fugida, cercant altres àmbits pastorals que aparentment donen «més satisfaccions», ja sigui abocant-se a l'acció litúrgica o bé al treball social, àmbits però que de cap manera podem bandejar. Amb tot, no s'ha d'oblidar que només una acció pastoral de proposta de transmissió de la fe, farà possible que en un futur més o menys llunyà hi hagi cristians i cristianes que necessitin celebrar la seva fe o se sentin empesos a ser testimonis creïbles en l'atenció als més febles i necessitats.

Però aquest desplaçament dels «interessos» troba massa sovint que els qui s'esforcen en la proposta i l'acompanyament d'itineraris de fe, se senten sols i descoratjats, perquè el responsable de la seva comunitat parroquial no els té en compte.

Si el bisbe és el primer responsable de la catequesi en una diòcesi, el prevere, com a primer col·laborador seu, és el primer educador de la fe de la comunitat cristiana de què és responsable. A nivell general ha de vetllar perquè tots i cada un dels seus membres, i especialment aquells que volen incorporar-se a la comunitat cristiana, tinguin una formació adequada i assoleixin la maduresa cristiana: «Tots els creients tenen el dret a la catequesi, tots els pastors tenen el deure d'impartir-la» (*Catechesi tradendae* 64).

Dins d'aquest servei, el capellà té una tasca insubstituïble en la formació i l'acompanyament dels catequistes. En primer lloc, perquè ell mateix és catequista, i necessita, el primer, tenir

la necessària formació per esdevenir de fet catequista dels catequistes. A més, li pertoca una feina de descobrir, reconèixer i fomentar vocacions per a aquest servei: laics i laiques, religiosos i religioses vocacionats i capacitats per dur a terme aquesta tasca tan necessària en un món cada vegada més «ignorant» de Déu.

Ell ha de dur una feina d'acompanyament i de formació de proximitat, procurant amb gran zel que els catequistes puguin tenir la preparació immediata i la formació més sistemàtica que necessiten per dur a terme amb profit la tasca que se'ls encomana. Ajudar, en primer lloc, els catequistes a ser cristians i cristianes adults.

A ell li pertoca l'animació i l'atenció al grup de catequistes. Únicament la seva implicació personal farà que els catequistes se sentin acompanyats, orientats i recolzats en la seva tasca.

De ben segur en la vida pastoral hi ha molts fronts, uns als quals personalment ens sentim més cridats o ens hi descobrim més realitzats, però no hi ha dubte que acompanyar les persones, especialment els qui col·laboren en la tasca de la transmissió de la fe a les noves generacions, necessiten no sentir-se soles ni sols.

ENRIC TERMES

Prevere de l'arquebisbat de Barcelona

Delegat Diocesà de Catequesi

Vocacions nadiues

En el diumenge quart de Pasqua, *Diumente del Bon Pastor*, coincideixen dos motius de pregària: la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions i la Jornada de les Vocacions Nadiues. La pregària per les vocacions a la vida sacerdotal i diaconal, a la vida religiosa contemplativa i a l'apostòlica, a la vida missionera, així com també altres formes de consagració com les verges consagrades o els instituts seculars, és una exigència que neix del nostre amor a l'Església. Totes aquestes vocacions són una necessitat per a la vida i la santedat de la mateixa Església. En aquest Any de la Vida Consagrada ens cal tenir ben present el do de les vocacions religioses presents en tants àmbits de la vida eclesial i social. La vida de consagrats aporta a l'Església i a la societat la presència profètica dels qui han optat del tot pel Senyor i, per ell, s'han fet servidors de tots els homes.

No hem de fer una fugida de la realitat davant la manca de vocacions a les nostres diòcesis i pensar que no és possible que sorgeixin vocacions entre els nostres joves. ¿Pensem que el cor dels nostres joves és diferent del dels joves d'altres temps? ¿Pensem que entre nosaltres la vida sacerdotal o religiosa és una realitat del passat?

No ens podem tancar a la possibilitat que l'amor de Déu pugui omplir el cor dels nostres joves. L'amor de Déu pot arribar al cor d'un jove i el pot omplir de la joia que perdura. De fet, aquests darrers anys hi ha un nombre creixent de joves que descobreixen, enmig de la buidor que dona una societat tancada en ella mateixa, la llibertat de l'amor autèntic a Déu i als germans.

Tots els membres de les nostres parròquies i comunitats hem de viure en primera persona la pregària per les vocacions. Les necessitem perquè l'esperança no mori entre nosaltres! Hem d'estar ben convençuts que en el «sí» d'un jove a la crida de Déu hi ha tota una presència de pregària de molts que en l'anonimat fan possible la crida i la resposta generosa. No es perd mai cap pregària que amb fe s'adreça al cor de Déu. En el moment i en el lloc oportuns dona fruit, també aquí i avui entre nosaltres.

A cada parròquia i comunitat seria molt convenient que hi hagués un grup que tingués com a missió la pregària per les vocacions. La pregària sempre és fecunda. Necessitem les vocacions al sacerdoci i a la vida consagrada. El Senyor ens les donarà generosament.

+ROMÀ CASANOVA

Bisbe de Vic

El Bon Pastor
Revista per a preveres
